Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
G. PITRUZZELLA
представено на 21 януари 2021 година[1]

Дело C-55/19 P

Prosegur Compañía de Seguridad, SA
срещу

Европейска комисия

„Обжалване — Разпоредби относно корпоративния данък, с които на предприятията, подлежащи на данъчно облагане в Испания, се разрешава да амортизират финансовата репутация, която произтича от придобиването на дялови участия в дружества, подлежащи на данъчно облагане в чужбина — Понятие за държавна помощ — Селективност“

1. Предмет на настоящото дело е жалбата, подадена от Prosegur Compañía de Seguridad, SA (наричано по-нататък „Prosegur“) срещу решение от 15 ноември 2018 г., Prosegur Compañía de Seguridad/Комисия[2] (наричано по-нататък: „обжалваното съдебно решение“), с което Общият съд е отхвърлил подадената от Prosegur жалба на основание член 263 ДФЕС за отмяна на член 1, параграф 1 от Решение 2011/282/ЕС на Комисията от 12 януари 2011 година относно данъчната амортизация на финансовата репутация за придобиване на дялови участия в чуждестранни дружества, приведено в действие от Испания (наричано по-нататък „оспореното решение“)[3], и при условията на евентуалност — на член 4 от същото решение.

2. Настоящото производство е част от поредица от осем успоредни дела с предмет отмяна на решенията, с които Общият съд отхвърля жалбите, подадени от няколко испански дружества срещу оспореното решение или срещу решение 2011/5/ЕО на Комисията относно данъчната амортизация на финансовата репутация при придобиване на дялови участия в чуждестранни дружества, приведено в действие от Испания (наричано по-нататък „Решението от 28 октомври 2009 г.“)[4].

[1] Език на оригиналния текст: италиански.

[2] T-406/11 непубликувано, EU:T:2018:793.

[3] Решение C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) (ОВ L 135, 2011 г., стр. 1). Това решение има две поправки, от 3 март 2011 г. и от 26 ноември 2011 г.

[4] C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) (ОВ L 7, 2011 г., стр. 48). Другите дела, по които представям заключение днес, са съединени дела C-51/19 P, World Duty Free Group, и C-64/19 P, Испания/Комисия, C-53/19, Banco Santander и Santusa/Комисия, и C-65/19 P, Испания/Комисия, и дела C-50/19 P, Sigma Alimentos Exterior/Комисия, C-52/19 P, Banco Santander/Комисия, и C-54/19 P, Aha Mediterranean/Комисия.

I. Фактите, спорната мярка и оспореното решение

3. На 10 октомври 2007 г., след като получава няколко писмени въпроса, отправени до нея от членове на Европейския парламент през 2005 г. и през 2006 г., както и след като през 2007 г. до нея е подадена жалба от частен оператор, Европейската комисия решава да започне официалната процедура по разследване, предвидена в сегашния член 108, параграф 2 ДФЕС[5] (наричано по-нататък: „решението за откриване), във връзка с механизма, предвиден в член 12, параграф 5, въведен в Ley del Impuesto sobre Sociedades (испанския Закон за корпоративния данък) с Ley 24/2001, de Medidas Fiscales, Administrativas y del Orden Social (Закон 24/2001 за приемане на данъчни, административни и осигурителни мерки) от 27 декември 2001 г.[6], и възпроизведен от Real Decreto Legislativo 4/2004, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley del Impuesto sobre Sociedades (Кралски законодателен декрет 4/2004 за одобряване на изменения текст от Закона за корпоративния данък, наричан по-нататък: „TRLIS“) от 5 март 2004 г. (наричан по-нататък „спорната мярка“). Спорната мярка предвижда, че когато придобиването на дялово участие в „чуждестранно дружество“ от предприятие, подлежащо на данъчно облагане в Испания, е поне 5 % и това участие е държано непрекъснато в продължение поне на една година, произтичащата от това финансова[7] репутация[8] може да се приспадне под формата на амортизация от облагаемата с корпоративен данък данъчна основа на предприятието. Спорната мярка уточнява, че за да бъде дадено дружество квалифицирано като „чуждестранно дружество“, то трябва да подлежи на облагане с данък, идентичен на предвидения в Испания, и приходите му да са главно от стопанска дейност в чужбина.

4. С Решението от 28 октомври 2009 г. Комисията приключва официалното разследване относно придобиването на акционерни участия, осъществени в Европейския съюз. В това решение Комисията обявява за несъвместима с вътрешния пазар схемата за помощ, приложена от Испания по силата на спорната мярка, що се отнася до помощите, отпуснати на получателите за вътреобщностни придобивания.

5. Комисията продължава официалното разследване относно придобиването на акционерни участия, осъществени извън Европейския съюз, очаквайки нови документи, които испанските органи са се задължили да представят. Тази част от разследването приключва с приемането на оспореното решение. В член 1, параграф 1 от това решение се обявява за несъвместима с вътрешния пазар схемата за помощ, приложена от Испания по силата на спорната мярка, „що се отнася до помощите отпуснати на получателите за придобивания извън Съюза“[9]. Параграф 4 от този член предвижда, че „намаляването на

[5] ОВ C 311, 2007 г. стр. 21 (наричано по-нататък „решението за откриване“).

[6] BOE № 61 от11 март 2004 г., стр. 10951.

[7] В съображение 29 от оспореното решение се посочва, че в испанската данъчна система „финансова репутация“ е репутацията, която би била осчетоводена, ако дружеството, притежаващо дяловете, и целевото дружество, се слеят.

[8] Репутацията е определена в съображение 27 от оспореното решение като „стойността на уважавано търговско наименование, добри връзки с клиентите, умения на персонала и други фактори, които се очаква в бъдеще да бъдат преобразувани в по-големи от очевидните приходи“, отговарящи на „сумата, платена за придобиването на предприятие над пазарната стойност на активите, съставляващи стопанската дейност“, и трябва да бъде осчетоводена като отделен нематериален актив веднага след като придобиващото дружество поеме контрол върху целевото дружество.

[9] В член 1, параграф 2 от оспореното решение от декларацията за несъвместимост и от разпореждането за възстановяване на данъчните намаления, от които бенефициерите са се ползвали за придобивания извън Съюза в приложение на спорната мярка „свързани с правата, притежавани пряко или непряко в чуждестранни дружества, които отговарят на съответните условия съгласно схемата за помощ към 21 декември 2007 г., отделно от условието, че трябва да са притежавали дяловите си участия за непрекъснат период от най-малко една година“ прилага за целия амортизационен период, установен от схемата за помощ. Комисията всъщност приема, че до тази дата (съответстваща на публикуването в *Официален вестник на Европейските общности* на решението за започване на официалното разследване) бенефициерите по спорната мярка са имали оправдани правни очаквания във връзка със законосъобразността на тази мярка (вж. съображения 186—199 от оспореното решение).

данъците, от което бенефициерите са се възползвали по силата на член 12, параграф 5 от TRLIS във връзка с придобиванията извън ЕС, извършени към датата на публикуване на настоящото решение в *Официален вестник на Европейския съюз*, които са свързани с правата, притежавани пряко или непряко в чуждестранни дружества, създадени в Китай, Индия или други държави, в които наличието на изрични правни пречки за трансграничните обединения на търговската дейност е било или може да бъде доказано, може да продължи да се прилага за целия амортизационен период, установен от схемата за помощ“. В член 4, параграф 1 от оспореното решение се разпорежда възстановяването на „несъвместимата помощ, съответстваща на намаляването на данъците, предоставено съгласно схемата, посочена в член 1, параграф 1 от бенефициерите, чиито права в чуждестранни дружества, придобити в контекста на придобиванията извън ЕС, не отговарят на условията, посочени в член 1, параграфи 2—5.“

II. Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

6. На 29 юли 2011 г. Prosegur подава в деловодството на Общия съд жалба за отмяна на оспореното решение. Производството е спряно от 13 март до 7 ноември 2014 г., датата на която Общият съд се произнася по делото, приключило с решение от 7 ноември 2014 г., Banco Santander и Santusa/Комисия [10] (наричано по-нататък: „решение Banco Santander и Santusa/Комисия“), с което отменя оспореното решение с мотива, че Комисията е приложила неправилно предвидения в член 107, параграф 1 ДФЕС критерий за селективност. Общият съд освен това отменя също Решението от 28 октомври 2009 г. с решение от 7 ноември 2014 г., Autogrill España/Комисия) [11] (наричано по-нататък: „решение Autogrill España/Комисия“).

7. На 19 януари 2015 г. Комисията подава в деловодството на Съда жалба срещу решение Banco Santander и Santusa/Комисия. Жалбата, която е заведена под номер C-21/15 P, е съединена с жалбата, заведена под номер C-20/15 P, подадена от Комисията срещу решение Autogrill España/Комисия. С решения на председателя на Съда от 19 май 2015 г. Федерална република Германия, Ирландия и Кралство Испания са допуснати да встъпят по съединените дела в подкрепа на исканията на WDFG и на Banco Santander и Santusa. С решение от 21 декември 2016 г., Комисия/World Duty Free Group и др. [12] (наричано по-нататък: „решение WDFG“), Съдът отменя решение Banco Santander и Santusa/Комисия, връща делото на Общия съд и не се произнася по съдебните разноски. Освен това Съдът отменя и решение Autogrill España/Комисия.

8. Производството пред Общия съд, което отново е спряно от 9 март 2015 г., е възобновено на 21 декември 2016 г. и приключва с приемането на обжалваното съдебно решение, с което Общият съд отхвърля жалбата на Prosegur и го осъжда да заплати съдебните разноски.

[10] T-399/11, EU:T:2014:938.

[11] T-219/10, EU:T:2014:939.

[12] C-20/15 P и C-21/15 P, EU:C:2016:981.

III. Производство пред Съда и искания на страните

9. На 25 януари 2019 г. Prosegur подава в деловодството на Съда жалбата, предмет на настоящото производство. То иска отмяна на обжалваното съдебно решение, отмяна на оспореното решение, след като бъде уважена жалбата му до Общия съд и Комисията да бъде осъдена да заплати съдебните разноски. Комисията иска жалбата да се отхвърли и жалбоподателят да бъде осъден да заплати съдебните разноски.

IV. Анализ

А. Предварителни бележки

10. За преглед на сегашното състояние на съдебната практика относно селективността на данъчните мерки, по-специално за онагледяване на установения от Съда метод за анализ на селективността в три етапа, препращам към доводите и критериите, припомнени в точки 11—21 от заключението ми по съединени дела C-51/19 P, World Duty Free Group/Комисия, и C-64/19 P, Испания/Комисия, представено днес. И в светлината на тези доводи и критерии ще бъдат разгледани изложените от Prosegur оплаквания. Относно отражението на решение WDFG за целите на разглеждането на жалбата, предмет на настоящото производство, обаче препращам към точки 23—27 от посоченото заключение.

Б. По жалбата

11. В подкрепа на жалбата си Prosegur повдига едно-единствено основание, свързано с грешка при тълкуването на член 107, параграф 1 ДФЕС относно критерия за селективността. Това основание се разделя в главното искане на четири части и на две части в искането, предявено при условията на евентуалност.

1. По първата част от единственото основание за обжалване: грешка при определянето на референтната система

12. Твърденията за нарушение, изложени в първата част от единственото основание за обжалване на Prosegur, са относно първата фаза на анализа на селективността, насочена към определянето на референтната система. Относно понятието „референтна система“ и неговите критерии, приложими за определянето му, препращам към становището, изложено в точки 37—51 от заключението ми по съединени дела C-51/19 P, World Duty Free Group/Комисия, и C-64/19 P, Испания/Комисия, представено днес.

а) По първото твърдение за нарушение в първата част от единственото основание за обжалване

13. Тъй като оспорванията, изложени в рамките на първото твърдение за нарушение в първата част от единственото основание за обжалване на Prosegur, както и доводите, посочени в подкрепа на тези оспорвания, са идентични на повдигнатите в първото твърдение за нарушение в първата част от единственото основание за обжалване на World Duty Free Group по дело C-51/19 P, за разглеждането им ще се ограничa да препратя mutatis

mutandis към точки 52—59 от заключението ми по съединени дела C-51/19 P и C-64/19 P, представено днес, от които следва, че разглежданото твърдение за нарушение трябва да се отхвърли.

б) По второто твърдение за нарушение в първата част от единственото основание за обжалване

14. Тъй като оспорванията, изложени в рамките на второто твърдение за нарушение в първата част от единственото основание за обжалване на Prosegur, както и доводите, посочени в подкрепа на тези оспорвания са идентични на повдигнатите във второто твърдение за нарушение в първата част от единственото основание за обжалване на World Duty Free Group по дело C-51/19 P, за разглеждането им ще се ограничa да препратя mutatis mutandis към точки 62—82 от заключението ми по съединени дела C-51/19 P и C-64/19 P, представено днес, от които следва, че разглежданото твърдение за нарушение трябва да се отхвърли.

в) По третото твърдение за нарушение в първата част от единственото основание за обжалване

15. Тъй като оспорванията, изложени в рамките на третото твърдение за нарушение в първата част от единственото основание за обжалване на Prosegur, както и доводите, посочени в подкрепа на тези оспорвания, са идентични на повдигнатите в третото твърдение за нарушение в първата част от единственото основание за обжалване на World Duty Free Group по дело C-51/19 P, за разглеждането им ще се ограничa да препратя mutatis mutandis към точки 85—87 от заключението ми по съединени дела C-51/19 P и C-64/19 P, представено днес, от които следва, че разглежданото твърдение за нарушение трябва да се отхвърли.

2. По втората част от единственото основание за обжалване: грешка при определянето на целта, с оглед на която трябва да се направи прегледът на сходството

16. Твърденията за нарушение, посочени от Prosegur във втората част от единственото основание за обжалване, са относно точки 133—154 от обжалваното съдебно решение и с тях се цели оспорване на мотивите на това решение, с които Общият съд е определил целта на референтната система и с оглед на тази цел е сравнил положението на предприятията — бенефициери на въведеното със спорната мярка предимство, и на тези, които не се ползват от него.

17. Тъй като оспорванията, изложени в рамките на тази част от единственото основание за обжалване на Prosegur, както и изтъкнатите в тяхна подкрепа доводи са идентични на повдигнатите във втората част от единственото основание на жалбата на World Duty Free Group по дело C-51/19 P, за разглеждането им ще се ограничa да препратя mutatis mutandis към точки 91—106 от заключението ми по съединени дела C-51/19 P и C-64/19 P, представено днес, от които следва, че всички посочени оспорвания трябва да се отхвърлят.

3. По третата част от единственото основание за обжалване: грешка при прилагане на правото при разпределянето на доказателствената тежест

18. Тъй като оспорванията, изложени в рамките на третата част от единственото основание за обжалване на Prosegur, както и изтъкнатите в тяхна подкрепа доводи са идентични на повдигнатите в третата част от единственото основание за обжалване на World Duty Free Group по дело C-51/19 P, за разглеждането им ще се ограничa да препратя mutatis mutandis към точки 109 и 110 от заключението ми по съединени дела C-51/19 P и C-64/19 P, представено днес, от които следва, че всички посочени оспорвания трябва да се отхвърлят.

4. По четвъртата част от единственото основание за обжалване: пропорционалност

19. Тъй като оспорванията, изложени в рамките на четвъртата част от единственото основание за обжалване на Prosegur, както и изтъкнатите в тяхна подкрепа доводи, са идентични на повдигнатите в четвъртата част от единственото основание за обжалване на World Duty Free Group по дело C-51/19 P, за разглеждането им ще се ограничa да препратя mutatis mutandis към точки 112 и 113 от заключението ми по съединени дела C-51/19 P и C-64/19 P, представено днес, от които следва, че всички посочени оспорвания трябва да се отхвърлят.

5. По петата част от единственото основание за обжалване причинно следствена връзка

20. Тъй като оспорванията, изложени в рамките на петата част от единственото основание за обжалване на Prosegur, както и изтъкнатите в тяхна подкрепа доводи са идентични на повдигнатите в петата част от единственото основание за обжалване на World Duty Free Group по дело C-51/19 P, за разглеждането им ще се ограничa да препратя mutatis mutandis към точки 114—117 от заключението ми по съединени дела C-51/19 P и C-64/19 P, представено днес, от които следва, че всички посочени оспорвания трябва да се отхвърлят.

6. По шестата част от единственото основание за обжалване делимост на мярката

21. Тъй като оспорванията, изложени в рамките на шестата част от единственото основание за обжалване на Prosegur, както и изтъкнатите в тяхна подкрепа доводи са идентични на повдигнатите в шестата част от единственото основание за обжалване на World Duty Free Group по дело C-51/19 P, за разглеждането им ще се ограничa да препратя mutatis mutandis към точки 119—122 от заключението ми по съединени дела C-51/19 P и C-64/19 P, представено днес. Въз основа на същите съображения като изложените в тези точки предлагам на Съда да отхвърли шестата част от единственото основание за обжалване на Prosegur.

7. Заключение по жалбата

22. В светлината на изложеното по-горе предлагам на Съда да отхвърли изцяло жалбата.

V. По съдебните разноски

23. Съгласно член 184, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, когато жалбата е неоснователна, Съдът се произнася по съдебните разноски. По силата на член 138, параграф 1 от същия правилник, приложим mutatis mutandis към производството пред Съда с предмет жалба срещу решение на Общия съд, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като предлагам на Съда да отхвърли жалбата на Prosegur, според мен то трябва да бъде осъдено да заплати съдебните разноски в съответствие с искането в този смисъл на Комисията.

VI. Заключение

24. Въз основа на всичко изложено по-горе предлагам на Съда да отхвърли жалбата и да осъди Prosegur да заплати съдебните разноски.